

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mirko Möllen**, advokát se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo, insolvenční správce dlužníka **VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft**, se sídlem Germeringerstrasse 1, Krailling, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. ZKI PA-O-66/342/2014/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2015, č. j. 30 A 31/2015 – 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti tamtéž specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Hradec Králové (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 3. 12. 2014, sp. zn. OR-486/2014-602.

[2] Výrokem I. žalovaný nevyhověl nesouhlasu zahraniční společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft s neprovedením opravy v katastrálním operátu ve smyslu § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), protože chyba, jejíž opravu společnost požadovala, nepředstavovala chybu podle zmíněného ustanovení. Ve výroku II. rozhodl, že jako vlastník nemovitostí v katastrálních územích Lišice, Lužec nad Cidlinou, Chlumeč nad Cidlinou a Nepolisy bude nadále evidována VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, IČ 27093948, a formálně zpřesnil označení některých nemovitostí.

[3] Nesprávnost, kterou VIKTORIAGRUPPE v údajích obsažených v katastrálním operátu spatřovala, spočívala v tom, že jako vlastník nemovitostí tam byl uveden její odštěpný závod zřízený v České republice (do 31. 12. 2013 právně označovaný jako organizační složka), tedy VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, nikoli samotná společnost. Vzhledem k tomu, že odštěpný závod nemá právní subjektivitu, nemůže vlastnit majetek, z čehož VIKTORIAGRUPPE dovozovala, že vlastnické právo svědčí přímo jí. Domáhala se, aby chybný údaj v katastru nemovitostí byl opraven a nadále byla jako vlastník vedena tato společnost.

[4] Správní orgány s požadovanou opravou nesouhlasily (viz oznámení katastrálního úřadu ze dne 19. 11. 2014, č. j. OR-486/2014-602, se kterým společnost projevila nesouhlas, a následná rozhodnutí specifikovaná shora). Zastávají totiž názor, že postupem podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona má být dosaženo toho, aby údaje v katastru nemovitostí byly uvedeny do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. V projednávané věci však vlastnické právo bylo zapsáno v souladu s listinami založenými ve sbírce (v kupních smlouvách, uložených ve sbírce listin pod sp. zn. V-6499/2005-602, V-3554/2006-602, V-5526/2008-602, V-7228/2009-602 a V-9086/2009-602, byla jako nabyvatel označena organizační složka), institut opravy chyby proto nelze k řešení popsání problému využít. Katastrálnímu úřadu ani žalovanému v tomto typu řízení nepřísluší hodnotit, zda je organizační složka nadána právní subjektivitou či posuzovat otázku vlastnického práva k nemovitostem.

[5] Žalovaný navázal, že v projednávané věci lze uvažovat pouze o správnosti či nesprávnosti rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu. Tuto otázku však nelze řešit v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, neboť ve své podstatě se jedná o problém spadající do práva soukromého. Také připomněl, že proti rozhodnutí o povolení vkladu není přípustný žádný opravný prostředek a právní úprava počítá s tím, že bránit se lze až proti provedení vkladu, a to žalobou o určení právního vztahu k nemovitosti.

[6] Krajský soud přisvědčil názoru správních orgánů. Především zdůraznil, že v projednávané věci nebylo možné zpochybňovat správnost rozhodnutí o povolení vkladu vlastnického práva k nemovitostem; katastrální úřad byl těmito rozhodnutími vázán. Správně provedený zápis, byť na základě zřejmě nesprávného rozhodnutí o povolení vkladu, nelze považovat za zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[7] K námitce žalobce, že rozhodnutí o povolení vkladu je nicotné, uvedl, že správní orgány nemohly v tomto řízení nicotnost vyslovit ani k ní přihlédnout. Navíc jí dle krajského soudu nic nenasvědčuje. V kupních smlouvách i návrzích na vklad práv do katastru nemovitostí byl jako nabyvatel označen odštěpný závod, který byl identifikován v souladu s tehdy platným zápisem v obchodním rejstříku. Katastrální úřad proto logicky rozhodoval o vkladu vlastnických práv odštěpného závodu a nepříslušelo mu vykládat úmysl smluvních stran, kterým dle žalobce bylo převést vlastnické právo na VIKTORIAGRUPPE. Především by však závěr o nicotnosti rozhodnutí o povolení vkladu nic nezměnil na tom, že správní orgány nemohly provést žalobcem navrhovanou změnu, neboť neměla oporu v listinách založených ve sbírce. Problematika je dle krajského soudu spojena spíše s institutem neplatnosti kupních smluv a je jí třeba řešit za pomoci soukromého, nikoli veřejného práva.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Žalobce, insolvenční správce VIKTORIAGRUPPE (dále jen „stěžovatel“), podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda lze údaj v katastru

pokračování

nemovitostí o odštěpném závodě jako vlastníku nemovitostí opravit cestou opravy chyby vzniklé zřejmým omylem ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona.

[9] Nejprve vysvětlil, že odštěpný závod nemá právní subjektivitu, tedy nemůže být nositelem vlastnického práva, přestože je jako odštěpný závod zahraniční společnosti zapsaný v českém obchodním rejstříku. Jedná se o organizovaný soubor jmění, tedy věc, nikoli osobu. Svůj názor podpořil odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a odbornou literaturu.

[10] Z výše uvedeného dovozoval, že odštěpný závod nemůže vlastnit majetek a ve veřejném rejstříku nemůže být zapsáno právo pro někoho, komu z hlediska právní způsobilosti nemůže svědčit. Pokud takový zápis existuje, nemůže vyvolávat kýžené právní účinky. Dále namítal, že jakýkoli správní akt vydaný vůči odštěpnému závodě je nulitní, jak vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 25/2013 – 46, a ze dne 13. 2. 2014, č. j. 5 Afs 64/2012 – 79).

[11] Převážná část kasačních námitek se vztahuje k tomu, zda lze vytýkané pochybení katastrálního úřadu podřadit pod pojem *zřejmý omyl* ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Stěžovatel je názoru, že katastrálnímu úřadu muselo být zřejmé, že vlastnické právo k nemovitostem náleží samotné VIKTORIAGRUPPE, a proto měl buď návrh na vklad zamítnout, nebo jako vlastníka zapsat VIKTORIAGRUPPE. Jelikož tak neučinil, dopustil se zřejmého omylu.

[12] Stěžovatel podrobně popsal, proč se domnívá, že vytýkaná pochybení naplňují charakteristiky zřejmého omylu, které dovodila judikatura. Vysvětlil, že představují skutečně *zřejmý omyl* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 As 90/2006 – 128), konkrétně právní omyl vzniklý tím, že katastrální úřad provedl zápis v katastru nemovitostí na základě listiny, která k tomu nebyla způsobilá (k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 5. 2. 2010, č. j. 59 Ca 23/2009 – 46, a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 6. 2000, č. j. 10 Ca 163/2000 – 16). Na jiném místě kasační stížnosti popsal, že katastrální úřad se v projednávané věci dopustil právního omylu spočívajícího v zapsání právního vztahu, který právní řád nezná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103). Uvedl, že při provedení požadované opravy by katastrální úřad nemusel činit jiné než základní a jednoduché právní úpravy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin, ani by neřešil sporné právní otázky. Nedošlo by ke změně vlastnického či jiného práva, ani k zásahu do hmotněprávní sféry jakéhokoli subjektu. Požadovanou opravou by došlo k uvedení evidovaného stavu do souladu se stavem faktickým.

[13] Dále vyjádřil nesouhlas s tím, že v řízení o opravě chyby podle § 36 katastrálního zákona nelze přezkoumávat rozhodnutí o povolení vkladu. Tento názor je podle něj v rozporu s principy, na kterých je institut opravy zřejmých chyb založen. Domnívá se, že slouží nejen k opravě chyb vzniklých při vkladu práva do katastru nemovitostí, ale také při předcházejícím rozhodnutí o povolení vkladu. Na tom nic nemění ani zásada presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, neboť ji převáží zájem na právní jistotě všech osob, kterých se vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí týká.

[14] Vyjádřil se i ke zbývajícím částem odůvodnění krajského soudu. Nesouhlasil s tvrzením, že současný problém je namísto řešit za pomoci soukromého práva. Pokud měl krajský soud na mysli podání určovací žaloby, ta dle stěžovatele nepřichází v úvahu. Společnost nemůže žalovat svůj odštěpný závod (není způsobilý být účastníkem řízení) ani původního vlastníka, protože s ním není ve sporu. Stěžovatel se proto táže, jaké prostředky měl krajský soud na mysli a zda má snad žalovat sám sebe, když mu vlastnické právo svědčí.

[15] I kdyby byly kupní smlouvy neplatné (s institutem platnosti kupních smluv krajský soud problematiku spojoval), pozitivním rozhodnutím o provedení požadované změny by se dle stěžovatele nic nezměnilo. Naopak by to usnadnilo situaci původního vlastníka, který by mohl žalovat společnost zapsanou v katastru nemovitostí.

[16] V závěrečné části kasační stížnosti popsal, že nemá jinou možnost, jak dosáhnout nápravy nesprávného údaje v katastru nemovitostí. Proto nelze formalisticky lpět na tom, aby opravou chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona došlo pouze k uvedení zápisu do souladu s listinou. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. pl. ÚS 34/09, a zdůraznil, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl. Úmyslem zákonodárce přitom mimo jiné bylo, aby v katastru nemovitostí nebyl uveden jako vlastník někdo, kdo jím být nemůže.

[17] Stěžovatel uzavřel, že krajský soud odmítl poskytnout ochranu jeho právům a svobodám a zkomplikoval mu k nim přístup (zejména k vlastnickému právu zaručenému čl. 11 Listiny základních práv a svobod), což je v rozporu s čl. 4 a čl. 90 Ústavy, čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s Dohodou o podpoře a vzájemné ochraně investic mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Spolkovou republikou Německo, která byla publikována formou sdělení pod č. 573/1992 Sb. Jeho rozsudek je také nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí obou správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na své vyjádření k žalobě, kde se k jednotlivým námitkám stěžovatele podrobně vyjádřil. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] V projednávané věci nejsou sporné skutkové okolnosti. Katastrální úřad v letech 2005 až 2009 (viz bod [4] tohoto rozsudku) rozhodl o povolení vkladu vlastnických práv do katastru nemovitostí tak, jak bylo navrhováno v návrzích na vklad, a v souladu s předloženými kupními smlouvami, tedy povolil vklad vlastnických práv pro VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složku, IČ 27093948, tj. odštěpný závod (tehdy označovaný jako organizační složka) zahraniční právnické osoby zřízený v České republice. Na základě jednotlivých rozhodnutí byly do katastru nemovitostí provedeny vklady. V roce 2014 se na katastrální úřad obrátila společnost VIKTORIAGRUPPE s návrhem na opravu chyby v katastrálním operátu. Vzhledem k tomu, že odštěpný závod nemá právní subjektivitu (o tom také není sporu), požadovala, aby nadále byla jako vlastník nemovitostí evidována přímo tato společnost.

[21] Podstatou projednávané věci je otázka, zda je možné takový návrh realizovat v režimu opravy chyby podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Podle tohoto ustanovení

pokračování

[n]a písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru.

[22] Nejvyšší správní soud se výkladu tohoto ustanovení v minulosti opakovaně věnoval. Byť se jeho dosavadní judikatura vztahuje k dřívější právní úpravě obsažené v § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrálního zákona), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „dřívější katastrální zákon“), lze z ní obecně vycházet, neboť právní úprava opravy chyby byla v téměř nezměněné podobě převzata do současného katastrálního zákona. I v projednávané věci je proto třeba trvat na dříve vysloveném požadavku, aby opravou chyby v katastrálním operátu došlo k nastolení souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, tedy údaji v katastru a údaji dle listin založených ve sbírce. Odstranění rozporů mezi nimi je totiž smyslem a účelem tohoto institutu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS, ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 – 32, publ. pod č. 2902/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 – 75).

[23] Již z této charakteristiky institutu opravy chyby je zřejmé, že stěžovatelův návrh nebylo možné provést. Na všech listinách, které byly katastrálnímu úřadu předloženy, totiž figuruje odštěpný závod, nikoli zahraniční společnost, která ji zřídila. Tuto skutečnost od počátku opakují oba správní orgány a vycházel z ní také krajský soud, stěžovatel však nadále trvá na tom, aby k nápravě současného stavu došlo postupem podle § 36 katastrálního zákona. Argumentuje tím, že na naplnění požadavku, aby opravou chyby došlo k odstranění nesouladu mezi údaji zapsanými v katastru a listinami ve sbírce, nelze formalisticky lpět, neboť nemá jinou možnost, jak nápravy dosáhnout.

[24] Postup katastrálního úřadu však není projevem formalismu, ale jediným možným vyústěním toho, že k provedení opravy neměl pravomoc. Katastrální úřady mohou (v souladu s maximou vyjádřenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky) vykonávat státní správu pouze v oblasti správy katastru nemovitostí. Rolí katastrálního úřadu je evidence práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin, nikoli rozhodování v případě nejasností o tom, komu svědčí vlastnické právo (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 – 26). Součástí správy katastru sice nepochybně je také oprava případných chyb v katastrálním operátu ve smyslu § 36 katastrálního zákona, ale tato pravomoc je katastrálnímu úřadu svěřena pouze v situacích, které lze podřadit pod odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto ustanovení. V projednávané věci tomu tak nebylo.

[25] Stěžovatel namítá, že katastrální úřad se dopustil zřejmého omylu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona proto, že měl návrhy na vklad vlastnického práva odštěpného závodu zamítnout, nebo je povolit přímo ve prospěch VIKTORIAGRUPPE.

[26] Ke zřejmému omylu nemohlo dojít tím, že katastrální úřad na základě podaných návrhů na vklad a předložených kupních smluv nepovolil vklady práv ve prospěch společnosti VIKTORIAGRUPPE, protože na všech předložených listinách byl jako nabyvatel nemovitostí uveden odštěpný závod, specifikovaný jeho identifikačními údaji (IČ, sídlo v České republice), nikoli identifikačními údaji společnosti. Z listin nevyplývalo, že by byl navrhován vklad práv ve prospěch společnosti, jak stěžovatel tvrdí.

[27] Zřejmý omyl nemohl spočívat ani v tom, že katastrální úřad návrhy na vklad práv odštěpného závodu nezamítl. Institut opravy chyby totiž neslouží k nápravě případně věcně nesprávného rozhodnutí o povolení vkladu; takový závěr by zcela odporoval logice vkladového řízení.

[28] Právní úprava účinná v době provedení jednotlivých vkladů, tj. v zákoně č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (odlišnosti rozhodných znění nejsou v projednávané věci podstatné, proto je dále jednotně používán pojem „zákon o zápisech“), i současná právní úprava v katastrálním zákoně předepisuje pro vklad formálnější postup, než je tomu u nižších forem zápisu (záznam, poznámka). Pouze před provedením vkladu vede katastrální úřad správní řízení, ve kterém rozhoduje, zda provedení vkladu povolí, a pouze na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu může vklad provést (§ 3 zákona o zápisech, v současné úpravě § 12 katastrálního zákona). Z toho plyne, že katastrální úřad je při provádění vkladu vázán pravomocným rozhodnutím o jeho povolení. Pokud takové rozhodnutí existuje, musí podle něj vklad provést, v opačném případě jej provést nesmí.

[29] Zákon dále výslovně uvádí, že proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, nejsou přípustné opravné prostředky (§ 5 odst. 3, věta druhá, zákona o zápisech a § 18 odst. 4 katastrálního zákona). Bránit se lze až proti provedenému vkladu, a to jedině určovací žalobou podanou u civilního soudu (výslovná úprava je nyní obsažena v § 986 občanského zákoníku). Za této situace nelze v žádném případě dovozovat, že opravy věcně nesprávného rozhodnutí o povolení vkladu, respektive vkladu práva provedeného v souladu s tímto rozhodnutím, lze dosáhnout za pomoci opravy chyby podle § 36 katastrálního zákona.

[30] Tento názor je zastáván i v odborné literatuře. Problematikou se zabývá např. komentář ke katastrálnímu zákonu, který jednoznačně uvádí, že: „[j]ediným způsobem, kterým lze bojovat proti vkladu práva provedenému na základě rozhodnutí o povolení vkladu, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, nesprávně či jinak chybně, je podání určovací žaloby k soudu (§ 985, § 986 obč. zák.). ‚Chybný‘ zápis práva lze v katastru nemovitostí napravit pouze novým vkladem práva, jehož podkladem jako vkladová listina bude pravomocný rozsudek soudu o určení práva k nemovitosti. Poubou opravou chyby v katastrálním operátu v žádném případě nelze dosáhnout tébož. (...) Jediným případem, v kterém lze připustit opravu chyby v katastru nemovitostí zapsaných údajů je situace, že vklad, tj. zápis do katastrálního operátu, je proveden v rozporu s rozhodnutím, kterým byl tento vklad povolen,“ (viz BAREŠOVÁ, E., BLÁHOVÁ, I., DOUBEK, B., JANEČEK, B., NEDVÍDEK, L., ŠANDO VÁ, H. *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, 472 s., s. 308; srovnej také komentář k § 36 katastrálního zákona v BAUDYŠ, P. *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 421 s., s. 135 – 138).

[31] S ohledem na novou právní úpravu spojenou s tzv. rekodifikací soukromého práva je dále vhodné zdůraznit, že i případně nesprávně povolený a provedený vklad vyvolává právní účinky, které s ním spojuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Zásadní je především výslovné zakotvení principu materiální publicity v § 984 odst. 1, dle kterého [n]ení-li stav zapsaný ve veřejném seznamu v souladu se skutečným právním stavem, svědčí zapsaný stav ve prospěch osoby, která nabyla věcné právo za úplatu v dobré víře od osoby k tomu oprávněné podle zapsaného stavu. Dobrá víra se posuzuje k době, kdy k právnímu jednání došlo; vzniká-li však věcné právo až zápisem do veřejného seznamu, pak k době podání návrhu na zápis. Tato změna právní úpravy je pro projednávanou věc podstatná, neboť žalovaný ve věci opravy chyby rozhodoval v době, kdy účinky ohledně zapsaných práv již nastaly (viz přechodné ustanovení v § 3064 citovaného občanského zákoníku). Provedení „opravy“ fakticky spočívající v obnovení zápisu vlastnického práva původního evidovaného vlastníka by tedy mohlo mít podstatné soukromoprávní dopady.

[32] Nejvyšší správní soud proto obdobně jako krajský soud uzavírá, že za zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze považovat případně věcně nesprávné rozhodnutí o povolení vkladu, ani zápis, který je v souladu s tímto rozhodnutím proveden.

pokračování

[33] Soud se dále zabýval námitkou, že rozhodnutí o povolení vkladu bylo nicotné. Ztotožnil se s názorem žalovaného a krajského soudu, že správní orgány nemohly v rámci navrhované opravy chyby či následného správního řízení nicotnost rozhodnutí vyslovit ani k ní přihlédnout. Společnost VIKTORIAGRUPPE navrhovala, aby byla provedena oprava spočívající v tom, že jako vlastník nemovitostí bude vedena tato společnost, nikoli její odštěpný závod. Žádná listina, na jejímž základě by bylo možné zápis ve prospěch VIKTORIAGRUPPE provést, se však ve sbírce listin nenachází. Případná nicotnost rozhodnutí o povolení vkladu na tom nemohla nic změnit, neboť ta by mohla vést jedině k tomu, že by byl obnoven zápis původního vlastníka.

[34] Vzhledem k těmto závěrům nebyly ostatní námitky stěžovatele pro posouzení věci podstatné. I kdyby pochybení, která stěžovatel katastrálnímu úřadu vytýkal, naplňovala jiné charakteristiky zřejmého omylu (jednalo by se o právní omyl ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publ. pod č. 2098/2010 Sb. NSS, který by byl jednoznačně seznatelný a způsobený činností pracovníka katastrálního úřadu), o zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona by se z výše uvedených důvodů jednat nemohlo. Ze stejných důvodů nebyly relevantní ani odkazy na judikaturu správních soudů; týkaly se charakteristik zřejmého omylu, které soud v projednávané věci s ohledem na výše uvedené neposuzoval.

[35] Lze jen zopakovat, že situaci stěžovatele je třeba řešit soukromoprávní cestou. Předmětem tohoto řízení nicméně není poskytnutí komplexního návodu, jak postupovat, ale otázka, zda katastrální úřad mohl provést navrhovanou opravu chyby. Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru krajského soudu, že to možné není. Pro úplnost dodává, že tvrzení stěžovatele, že krajský soud odmítl poskytnout ochranu jeho právům, respektive mu zkomplikoval přístup k jeho základním právům a svobodám či právům plynoucím z Dohody o podpoře a vzájemné ochraně investic mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Spolkovou republikou Německo, která byla publikována formou sdělení pod č. 573/1992 Sb., zůstala ve zcela obecné rovině. Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu pochybení neshledal.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek ani neshledal vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu